

Metalo detektorius

Tik viela, kamšteliai, neaiškios paskirties
skardos atraižos. Metalo detektorius, senas
basetas karališkoj medžioklėj, veltui uodžia
uždarus žemės vidurius.

Varinės eglų šaknys, giliai po kojomis
spengiantis tauriausio išalo trimitas.
Netgi vakaras, žolėj barstantis
neįkainojamus saulėtos dienos pašvitus.

Signalas tyli. Jokio garso
po milžinišku juodo aukso varpu,
mus užvožusiu.

Žiemos artėjantis

gretimo sodo pašiūrė apraizgyta sulaukėjusių
vynuogių sausgyslėm liguistai mėlynuoja
kekių trombai šalna uogose palieka
spalio adatėlių kurių vis dažniau
prisilesa paukščiai ne vienas
namas bendrijos vidury tėra
danties nuolauža įkyriai dreskianti
raudonuojančio peizažo liežuvį kuomet
atvažiuodavo to kaimyno ilgšė anūkė
visada stovėdavom tik savo soduose
nebandėm eiti minkštomis vejės dantenomis
į kitą pusę už miegančių bulvienoju
laukusių paskutinio laužo mačiau
kaip ji skainiojo adatą po adatos
besierzindama lėtai dėjosi į burną ir nieko
nepratarusi bėgo už kampo žinojau
tenai spjaudomi juodi kraujo kauliukai
ten iš jų šalia malkų krūvos kalasi
artėjanti mūsų ilgo nesusikalbėjimo žiema

* * *

Upėje – pirmojo ledo sieliai.
Brūžuojasi vienas į kitą,
apgaudinėja srovę, skuba.

Pakrikusi šaltaveidė minia,
kuri keliauja lėtu vandens
eskalatoriumi.

Po vienu luitu panirusi
alkana laukinė antis.
Ji mėgina išvengti šio
nesustabdomo srauto, slepiasi.

Kaip ir mes prieš eilinę,
netyčia užklydusią šventę.

Pilni palankiausių nuolaidų,
su karčiomis giesmėmis
galugerklį.

Pasiklydę savo
kambario kampe.